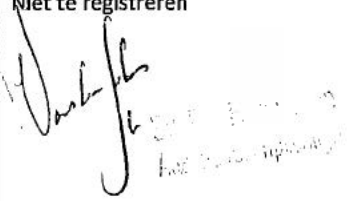

Arrestnummer C 1-1026 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 2547
Datum van uitspraak 14 september 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/754 - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 18 SEP. 2018
Niet te registreren

COVER 01-00001236396-0001-0020-01-01-1

Not.nr.

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE**

met bestuurszetel te
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. *1073*

met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer
- beklagde -

2. nr. *1074*

met maatschappelijke zetel te
ingeschreven met KBO-nummer
- beklagde -

verdacht van:

De eerste en de tweede

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

a); het optrekken of plaatsen van een constructie

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
eigendom van _____ ondernemingsnummer _____
met maatschappelijke zetel te _____ (grond) en _____
van _____ ondernemingsnummer _____ met maatschappelijke zetel te _____
te _____ op _____ ; (opstal), bij akte verleden door notaris

meer bepaald in strijd met de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen op 27.08.2010 de meest zuidoostelijke loods gedeeltelijk buiten de toegelaten bebouwde oppervlakte te hebben opgericht en ter hoogte van de zuidoostelijke gevel een hoge keermuur te hebben gebouwd, terwijl het noordoostelijke deel van de vergunde loods niet werd uitgevoerd en er geen talud, noch een voldoende brede reservatiestrook t.h.v. de waterloop werden aangelegd,

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de eerste als patrimoniumvennootschap en de tweede als aannemingsbedrijf,

Te _____ in de periode van 15.08.2012 tot 31.10.2012 (st.50)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° en al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 23 mei 2017 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank VERKLAART de eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

De rechtbank **VEROORDEELT** de eerste beklagde tot een **GELDBOETE** van **TWEEDUIZEND EURO**, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of **12.000,00 euro**;

De rechtbank verleent de eerste beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van duizendvijfhonderd euro, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of 9.000,00 euro van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst de eerste beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

SPREEKT in hoofde van de eerste beklagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemmen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

2.

De rechtbank **VERKLAART** de tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

Gelast de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling van de tweede beklagde **gedurende een proeftermijn van drie jaar** daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een geldboete van meer dan 120.000 euro, de tenlastelegging bewezen is verklaard en de beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een geldboete van meer dan 12.000 euro heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat de beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Vergoeding

Legt de tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

Kosten

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde hoofdelijk tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van 323,29 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ Herstelvordering

BEVEELT t.a.v. eerste en tweede beklagde hoofdelijk het uitvoeren van aanpassingswerken, nl. de volgende werken; het aanpassen van de huidige inplanting van de loods naar de vergunde inplanting van de loods. Dit houdt in dat de delen van de constructie die werden opgericht buiten de contouren van de vergunde constructie dienen verwijderd/gesloopt te worden op het perceel te kadastraal gekend binnen een termijn van 1 jaar na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 1000 (euro) per dag vertraging t.a.v. eerste beklagde en 500 euro per dag vertraging t.a.v. tweede beklagde.

ZEGT dat beklagden overeenkomstig artikel 6.1.45. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte dient te brengen.

MACHTIGT voor het geval dat de bouw- of aanpassingswerken niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat de voormelde termijn van 1 jaar enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb.

De rechtbank zegt voor recht dat overeenkomstig art. 6.1.41 §7, 2de Lid VCRO de veroordeelde zich op een geldige wijze kan kwijten door binnen een jaar na de uitspraak de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand of het strijdige gebruik te staken, nl. de complete afbraak van de hele constructie inclusief de funderingen.

✓ **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan.

1.2 Tegen dit vonnis van 23 mei 2017 werd hoger beroep ingesteld op:

- 1 juni 2017 door de eerste beklaagde tegen alle beschikkingen te haren laste;
- 20 juni 2017 door het openbaar ministerie tegen de eerste beklaagde nv en tegen de tweede beklaagde
- 22 juni 2017 door de tweede beklaagde tegen alle beschikkingen te haren laste.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 1 juni 2017 door de raadsman van de eerste beklaagde ;
- 20 juni 2017 door het openbaar ministerie met betrekking tot de eerste beklaagde ;
- 20 juni 2017 door het openbaar ministerie met betrekking tot de tweede beklaagde
- 21 juni 2017 door de raadsman van de tweede beklaagde

1.3 Op de terechtzitting van 22 februari 2018 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden, na de partijen te hebben gehoord, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de terechtzitting van vrijdag 25 mei 2018.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 25 mei 2018 in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Bruno Van Cauwenbergh, advocaat met kantoor te Wetteren,
- de tweede beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Chris Schijns, advocaat met kantoor te Genk,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de eiser tot herstel in haar middelen, vertegenwoordigd door meester Jens Joossens, voor meester Tom Swerts, beiden advocaat met kantoor te Mechelen.

2.

2.1 Tegen het vonnis van 23 mei 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, werd door de eerste beklagde [redacted] hoger beroep aangetekend blijkens een op 1 juni 2017 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld. Tevens werd door de eerste beklagde [redacted] op diezelfde datum (1 juni 2017) en op diezelfde griffie een verzoekschrift met grieven ("*grievensformulier hoger beroep*") neergelegd waarin nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Ook door het openbaar ministerie werd hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis van 23 mei 2017, namelijk blijkens een op 20 juni 2017 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring, waarbij het openbaar ministerie verklaarde hoger beroep aan te tekenen tegen zowel de eerste beklagde [redacted] als tegen de tweede beklagde [redacted]. Voorts werden door het openbaar ministerie op diezelfde datum (20 juni 2017) en op diezelfde griffie onderscheiden verzoekschriften met grieven neergelegd met betrekking tot het hoger beroep tegen de eerste beklagde [redacted], respectievelijk het hoger beroep tegen de tweede beklagde [redacted] waarin telkens nauwkeurig werd bepaald welke grieven tegen het voormelde vonnis worden ingebracht.

Tenslotte werd ook door de tweede beklagde [redacted] hoger beroep aangetekend tegen het voormelde vonnis van 23 mei 2017, namelijk blijkens een op 22 juni 2017 ter griffie van de voormelde rechtbank afgelegde verklaring. Tevens blijkt dat ook door de tweede beklagde [redacted] op diezelfde griffie een verzoekschrift ("*grievensformulier hoger beroep*") met daarin nauwkeurig bepaalde grieven werd ingediend, namelijk op 21 juni 2017.

De hoger beroepen van de beide beklagden en van het openbaar ministerie werden aldus tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artt. 203-204 Sv.). De omstandigheid dat het grievenschrift van de tweede beklagde [redacted] althans volgens de erop aangebrachte datumstempel van de griffie, werd neergelegd de dag vóór het aantekenen van het hoger beroep, doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van het hoger beroep van deze beklagde.

2.2 De ter griffie ingediende grievenformulieren werden alle opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 vastgestelde model (zoals van toepassing voor dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017).

Blijkens het op 1 juni 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier acht de eerste beklagde [redacted] zich louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de herstelmaatregel (waaromtrent in dit grievenformulier louter rubriek 1.8 werd aangekruist, waarbij de woorden "*herstelmaatregel – dwangsom*" beide werden omcirkeld met de bijkomende specificering: "*STEDENBOUW HERSTELVORDERING – DWANGSOM hoegrootheid*").

Gelet op het grievenformulier dat op 20 juni 2017 door het openbaar ministerie ter griffie werd neergelegd, acht het openbaar ministerie zich met betrekking tot de eerste beklagde louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij werd gespecificeerd dat de door de eerste rechter opgelegde straf te laag is, nu 3/4de van de minimum geldboete (gelet op de verzwarende omstandigheid) met uitstel werd uitgesproken (zie de aangekruiste en aldus nader gespecificeerde rubriek 1.4 van het verzoekschrift met grieven van het openbaar ministerie). Bij de eveneens aangekruiste rubriek “1.12 andere” vermeldde het openbaar ministerie “*beroep tegen*”, waarmee aldus louter te kennen werd gegeven dat het bewuste grievenformulier uitsluitend betrekking heeft op het hoger beroep tegen de eerste beklagde

Blijkens het eveneens op 20 juni 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier acht het openbaar ministerie zich met betrekking tot de tweede beklagde louter gegriefd door het bestreden vonnis in zoverre daarin werd geoordeeld over de strafmaat, waarbij werd gespecificeerd dat de door de eerste rechter verleende opschorting geen passende sanctie is voor de tweede beklagde en dat, gelet op de verzwarende omstandigheid, een effectieve geldboete zich opdringt (zie de aangekruiste en aldus nader gespecificeerde rubriek 1.4 van het verzoekschrift met grieven van het openbaar ministerie). Bij de eveneens aangekruiste rubriek “1.12 andere” vermeldde het openbaar ministerie “*beroep tegen*”, waarmee aldus louter te kennen werd gegeven dat het bewuste grievenformulier uitsluitend betrekking heeft op het hoger beroep tegen de tweede beklagde

Blijkens het op 21 juni 2017 ter griffie neergelegde grievenformulier acht de tweede beklagde zich gegriefd door het bestreden vonnis

- op strafgebied: in zoverre daarin werd geoordeeld over de schuld en de strafmaat (waaromtrent in het grievenformulier louter de rubrieken 1.1 en 1.4 werden aangekruist zonder nadere specificering, met dien verstande dat bij rubriek 1.1 de telastlegging werd gespecificeerd door de aanduiding “A”);
- op burgerlijk gebied: in zoverre daarin werd geoordeeld over “andere” (waaromtrent in het grievenformulier louter rubriek 2.5 werd aangekruist met de bijkomende specificering “*Herstelvordering*”).

De omstandigheid dat de tweede beklagde in haar grievenschrift niet de voorgedrukte rubriek 1.8 onder de hoofding “1. strafgebied” heeft aangekruist maar louter rubriek 2.5 onder de hoofding “2. burgerlijk gebied”, waarbij deze laatste rubriek bijkomend werd verduidelijkt door de vermelding “*Herstelvordering*”, maakt niet dat de desbetreffende grief onduidelijk of onnauwkeurig zou zijn. Immers geeft deze beklagde aldus op een ondubbelzinnige wijze te kennen dat zij opkomt tegen de beslissing van de eerste rechter omtrent de herstelvordering.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

in dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

2.3 Aangezien er in de voormelde grievenschriften geen grieven worden aangevoerd tegen de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de schuld van de eerste beklaagde aan de feiten, voorwerp van de enige telastlegging A, en er volgens het hof zoals hoger reeds gesteld ook geen redenen voorhanden zijn om ambtshalve enige grief op te werpen, staat het ingevolge het op dat punt niet bestreden vonnis vast dat de eerste beklaagde schuldig is aan deze (enige) telastlegging.

3.

3.1 De procedure werd regelmatig aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de op 28 september 2016 aan de beklaagden betekende dagvaarding.

Deze dagvaarding, waarbij het bevel tot dagvaarding van 13 september 2016 is gevoegd waarin de hoger aangehaalde telastlegging is vervat, werd op 3 oktober 2016 overgeschreven op het kantoor der hypotheken te onder het nummer (voorheen art. 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna verkort tot "VCRO"); zie sinds 1 maart 2018 art. 6.3.1, §6 VCRO). De dagvaarding werd voorts ingeschreven in het gemeentelijk vergunningenregister van de gemeente (art. 5.1.2, §1, tweede lid, 9° VCRO).

3.2 De aan de beklaagden ten laste gelegde en door de eerste rechter met betrekking tot de eerste beklaagde bewezenverklaarde feiten en hierna door het hof met betrekking tot de tweede beklaagde bewezenverklaarde feiten, omschreven onder de enige telastlegging A, zijn in hoofde van elk van deze beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van die feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dat zich situeert in de misdrijfperiode van 15 augustus 2012 tot 31 oktober 2012.

De verjaring van de strafvervolgning tegen de beklaagden werd bijgevolg regelmatig gestuit door het hoger beroep dat het openbaar ministerie op 20 juni 2017 heeft aangetekend. Sedertdien is geen vijf jaar verstreken. De strafvordering tegen de beklaagden is derhalve niet vervallen door verjaring.

4.

De feiten, voorwerp van de enige telastlegging A, waren voorheen strafbaar op grond van de in die telastlegging aangehaalde bepalingen. Vanaf 1 maart 2018 tot op heden zijn die feiten strafbaar gebleven op grond van de artikelen 4.2.1 en 6.2.1 VCRO.

5.

Uit de gegevens van het strafdossier kan worden afgeleid dat de eerste beklaagde de eigenares is van het perceel grond, gelegen aan de (kadastraal gekend te). Het perceel is volgens het gewestplan en Kanaalzone gelegen in een regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter, en ligt naast de autosnelweg

De gebouwen op het terrein (opstal) zijn de eigendom van , die de gebouwen via een leasingcontract verhuurt aan het afvalverwerkend bedrijf . Zowel als de eerste beklaagde zijn vennootschappen in handen van de familie , waarbij de eerste beklaagde de patrimoniumvennootschap is waarvan de genaamden en de bestuurders en de afgevaardigde bestuurders zijn (waarbij de genaamde tijdens het strafonderzoek verklaarde dat ook hij "medeverantwoordelijke" is van).

Naar aanleiding van diverse klachten wegens geurhinder in de loop van 2012 en 2013 werd eind augustus 2013 ook geopperd dat een loods op het terrein niet regelmatig zou zijn opgericht (stuk 37 van onderkapt 1 van het strafdossier). Hierop werd een onderzoek gestart door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar van de gemeente die op 29 oktober 2013 vaststelde dat de desbetreffende bouwwerken, die reeds waren afgewerkt, niet waren uitgevoerd conform de plannen van de stedenbouwkundige vergunning die op 27 augustus 2010 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente aan de eerste beklaagde werd verleend (zie de stukken 28-35 van onderkapt 1 van het strafdossier, waaruit blijkt dat de vergunning betrekking had op de "regularisatie bouwen loods voor opslag gronden en slib").

Meer in het bijzonder stelde de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar vast dat, in strijd met de voormelde vergunning:

- de meest zuidoostelijk gelegen loods gedeeltelijk buiten de toegelaten bebouwde oppervlakte werd opgericht (waardoor de bouwdiepte werd uitgebreid en de loods dichterbij de waterloop S.149 komt te liggen);
- het noordoostelijke deel van de loods niet werd uitgevoerd;
- er geen talud, noch een voldoende brede reservatiestrook werd aangelegd ter hoogte van de waterloop;
- ter hoogte van de zuidoostelijke gevel een hoge keermuur werd opgericht.

Bij zijn verhoor door de politie verklaarde – wiens verklaringen werden bevestigd door er – dat de opdracht tot de werken werd gegeven door de eerste beklaagde dat de werken werden uitgevoerd vanaf eind augustus 2012 tot eind oktober 2012, en dat de genaamde als architect is opgetreden. Voor het optrekken van de constructie werd een beroep gedaan op de tweede beklaagde een aannemingsbedrijf uit

De genaamde die zichzelf voorstelde als “de zaakvoerder” van de firma bevestigde dat de tweede beklaagde inderdaad de bewuste bouwwerken had uitgevoerd, maar hij verduidelijkte hierbij dat als aannemer slechts instond voor de bovenbouw van de loods (“*dus alles boven de grond*”) (stuk 71 van onderkaft 1 van het strafdossier). Overigens blijkt dat de aannemingsovereenkomst werd gesloten met met maatschappelijke zetel op hetzelfde adres als de eerste beklaagde (zie stuk 1 van het stukkenbundel dat door de tweede beklaagde in eerste aanleg werd ingediend).

Hoewel de genaamde verklaarde dat tegen begin oktober 2014 een regularisatievergunning zou aanvragen (stuk 80 van onderkaft 1 van het strafdossier), blijkt de eerste beklaagde eerst in maart 2016 een aanvraag tot regularisatievergunning te hebben ingediend, die evenwel op 20 juni 2016 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente werd geweigerd. Het beroep van de eerste beklaagde tegen deze beslissing werd door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen bij beslissing van 27 oktober 2016 verworpen.

6.

6.1 Op grond van de gegevens van het strafdossier en de behandeling voor het hof is het bewezen dat de tweede beklaagde schuldig is aan de feiten, voorwerp van de enige telastlegging A in zoverre die laatste betrekking heeft op het oprichten, in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 27 augustus 2010, van de zuidoostelijke loods gedeeltelijk buiten de toegelaten bebouwde oppervlakte.

Het staat vast dat de tweede beklaagde als aannemer de loods, bestaande uit een stalen constructie met dak, heeft opgericht (zie hieromtrent ook de desbetreffende aannemingsovereenkomst, stuk 1 van het stukkenbundel dat door de tweede beklaagde in eerste aanleg werd ingediend). Evenmin staat het ter discussie dat de bewuste loods, en meer in het bijzonder het zuidoostelijke gedeelte ervan, niet conform is met de in de stedenbouwkundige vergunning van 27 augustus 2010 vergunde plannen, met name omdat de loods gedeeltelijk buiten de toegelaten bebouwde oppervlakte werd opgericht, waardoor de bouwdiepte werd uitgebreid in de richting van de (waterloop S.149, waarbij in het dossier sporadisch ook sprake is van nr. S.419).

De tweede beklaagde kan niet worden gevolgd in haar verweer dat zij geen schuld zou hebben aan het bewuste stedenbouwmisdrijf omdat zij als aannemer louter instond

voor de bovengrondse constructie van de loods en zij niet verantwoordelijk was voor de funderingen, die reeds voorhanden waren. Dit laatste doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat de tweede beklagde als aannemer wel degelijk verantwoordelijk is voor het oprichten van een constructie in strijd met de stedenbouwkundige vergunning: de omstandigheid dat de tweede beklagde heeft gewerkt vanop de reeds (in strijd met de vergunning) gegoten funderingen – waarbij blijkbaar zelfs reeds de ondersabelde funderingsankers waren aangebracht door de eerste beklagde of door een door deze laatste aangestelde derde – is in dit verband in beginsel niet relevant. Het loutere feit dat de omstandigheden voor het plegen van een stedenbouwmisdrijf, met name het leggen van een funderingsplaat in strijd met de vergunde afmetingen, initieel door de bouwheer worden gecreëerd, impliceert immers geenszins dat de aannemer die navolgend op deze funderingen een constructie opricht in strijd met de voorschriften van de stedenbouwkundige vergunning, zelf niet schuldig zou zijn aan het wederrechtelijke oprichten van die constructie.

Evenmin kan de tweede beklagde worden gevolgd in haar verweer dat zij mocht betrouwen op de gerechtvaardigde indruk die in dit verband zou zijn gewekt door de eerste beklagde als bouwheer, alsook op de door deze laatste aan haar meegedeelde gegevens en plannen. Als professionele aannemer beseftte de tweede beklagde immers maar al te goed dat zij zelf de vergunningstoestand diende na te gaan van de constructie die zij heeft opgericht, zodat zij in dezen niet kan stellen dat zij te goeder trouw handelde. De tweede beklagde was zich overigens wel degelijk bewust van haar verantwoordelijkheid in dit verband, getuige de verklaring van dat zij als aannemer alle vergunningen opvragen en die *“zo goed mogelijk nalezen”*, waarbij hij echter ook opmerkte dat zij *“niet altijd alle documenten krijgen”* (stuk 71 van onderkaft 1 van het strafdossier).

Aan het bovenstaande wordt voorts geen afbreuk gedaan door de omstandigheid:

- dat de werken niet of nauwelijks zouden zijn opgevolgd door de architect, evenals de omstandigheid dat de architect niet mee als mededader werd gedagvaard;
- dat de eerste beklagde als bouwheer heeft nagelaten om (tijdig) een regularisatievergunning aan te vragen, en dit nog afgezien van de vaststelling dat een in 2016 aangevraagde regularisatievergunning werd geweigerd;
- dat (de verantwoordelijke van) de tweede beklagde slechts éénmaal werd verhoord in het dossier, terwijl het college van burgemeester en schepenen van de gemeente zich in eerste instantie louter tot de eerste beklagde heeft gericht;
- dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft opgemerkt dat het perceel waarop de feiten werden gepleegd *“niet in een prioritaire zone”* is gelegen en dat het bewuste stedenbouwmisdrijf *“slechts een geringe impact heeft”* (stuk 66 van onderkaft 1 van het strafdossier, waarin er anderzijds echter terloops ook sprake is van een *“grote inbreuk”*).

De enige telastlegging A, in zoverre ze betrekking heeft op het oprichten, in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 27 augustus 2010, van de zuidoostelijke loods gedeeltelijk buiten de toegelaten bebouwde oppervlakte, is dan ook bewezen gebleven in hoofde van de tweede beklagde [redacted] Hetzelfde geldt voor de verzwarende omstandigheid, daar de tweede beklagde [redacted] als aannemingsbedrijf beroepshalve actief is in de bouwsector.

6.2 Daarentegen is het hof van oordeel dat de tweede beklagde [redacted] geen schuld treft aan de enige telastlegging A in zoverre die laatste betrekking heeft op de overige erin vermelde feiten, namelijk het bouwen van een hoge keermuur ter hoogte van de zuidoostelijke gevel, het niet-uitvoeren van het noordoostelijke deel van de vergunde loods en het niet-aanleggen van een talud en van een voldoende brede reservatiestrook ter hoogte van de waterloop. Immers blijkt uit geen enkel gegeven dat de tweede beklagde [redacted] ooit in enigerlei mate werd betrokken bij de desbetreffende werken of diende in te staan voor de uitvoering ervan.

Op deze punten dient de tweede beklagde [redacted] dan ook te worden vrijgesproken.

7.

7.1 De feiten die het voorwerp vormen van de door de eerste rechter in hoofde van de eerste beklagde [redacted] bewezenverklaarde enige telastlegging A (met inbegrip van de erin vermelde verzwarende omstandigheid) zijn in hoofde van deze beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf moet worden uitgesproken (art. 65, eerste lid, Sw.).

De eerste beklagde [redacted] heeft als patrimoniumvennootschap de opdracht gegeven tot het bouwen van een loods in strijd met de haar verleende stedenbouwkundige vergunning. De eerste beklagde handelde hierbij doelbewust en besepte terdege dat de inplanting van de loods ten opzichte van de [redacted] uitdrukkelijk aan de orde werd gesteld in de stedenbouwkundige vergunning van 27 augustus 2010 (zie het in de vergunning aangehaalde advies (watertoets) van de afdeling waterlopen van de Provinciaal Technische Dienst, stukken 30 en 31 van onderkapt 1 van het strafdossier). Desondanks heeft de eerste beklagde ervoor geopteerd om toch de loods te bouwen volgens haar eigen inzichten, zonder rekening te houden met de beperkingen die de vergunning haar oplegde.

De hierna bepaalde geldboete houdt hiermee rekening en is voorts absoluut noodzakelijk om de eerste beklagde [redacted] te doen beseffen dat stedenbouwkundige voorschriften strikt moeten worden nageleefd. Bovendien kan naar het oordeel van het hof aan deze geldboete noch geheel noch gedeeltelijk de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging worden gekoppeld, daar slechts de hierna bepaalde effectieve geldboete van aard zal zijn om de eerste beklagde [redacted] ertoe aan te zetten zich voortaan op een normconforme wijze te gedragen en om haar te weerhouden van recidive.

De door de eerste rechter bewezenverklaarde feiten werden gepleegd in de loop van 2012, dit is dus na 31 december 2011 maar vóór 1 januari 2017, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, met 50 opdecimen moet worden verhoogd.

7.2 De tweede beklagde verzocht in ondergeschikte orde dat haar de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden toegekend. Dienaangaande verleende het openbaar ministerie ter terechtzitting van het hof een negatief advies.

Het hof is evenwel van oordeel dat op het verzoek van de tweede beklagde kan worden ingegaan. Het toestaan van een proeftijd door het opschorten van de uitspraak van de veroordeling zoals hierna bepaald, is naar het oordeel van het hof immers een afdoende garantie om de tweede beklagde bewust te maken van het feit dat met de naleving van de stedenbouwkundige voorschriften door een aannemer niet lichtzinnig mag worden omgesprongen, terwijl een dergelijke maatregel naar het oordeel van het hof ook volstaat om de tweede beklagde te weerhouden van recidive. Het hof gaat ervan uit dat de opschorting van de uitspraak zal volstaan om de tweede beklagde het besef bij te brengen dat zij, als aannemer, niet louter mag vertrouwen op inlichtingen verschaft door de bouwheer of andere actoren in het bouwproces, maar dat zij zelf actief nazicht moet doen van de draagwijdte en de perken van de vergunning.

De tweede beklagde voldoet als rechtspersoon aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen genieten van de gunst van de opschorting, aangezien zij nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf noch tot een geldboete van meer dan 12.000,- EUR of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, en het bewezenverklaarde feit niet van die aard schijnt te zijn dat het gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan 120.000,- EUR (art. 3 en art. 18*bis* van de Probatiewet van 29 juni 1964).

8.

De beklagden zijn beiden hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door het ten aanzien van hen beiden bewezenverklaarde onderdeel van de enige telastlegging A dat hen gemeen is. Aan de onderdelen van de enige telastlegging A waarvoor de tweede beklagde wordt vrijgesproken (zie hoger, randnr. 6.2), zijn geen afzonderlijke kosten verbonden.

De eerste beklagde dient ook, als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25,- EUR tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,- EUR, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklaarde feiten.

Tevens zijn de beide beklaagden gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 EUR bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013), alsook tot de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die thans 20,- EUR bedraagt (art. 4, §3 en art. 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand).

9.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ formuleerde een herstellvordering (stukken 85-92 van onderkaft 1 van het strafdossier), waaromtrent de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur bij schrijven van 5 november 2015 verklaarde zich hierbij aan te sluiten (stuk 106 van onderkaft 1 van het strafdossier). Met betrekking tot deze herstellvordering verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 28 januari 2016 een positief advies (stukken 94-97 van onderkaft 1 van het strafdossier). Bij brief van 10 maart 2016 leidde het college van burgemeester en schepenen deze herstellvordering in bij het parket (stuk 93 van onderkaft 1 van het strafdossier).

De herstellvordering strekt meer in het bijzonder tot het uitvoeren van aanpassingswerken, namelijk *“aanpassingswerken tot de vergunde toestand volgens (de) stedenbouwkundige vergunning (...) van (27 augustus 2010), nl. het slopen van de te veel uitgevoerde volumes (ter hoogte van) de opgerichte loods aan de zuidoostelijke zijde van het perceel en het naleven van de voorwaarden m.b.t. de reservatiestrook van 10m, het talud van 5m en de onderhoudsstrook volgens het vergunde inplantingsplan”*, waarbij deze werken dienen te worden uitgevoerd *“binnen een door de rechtbank bepaalde uitvoeringstermijn, onder verbeurte van een dwangsom van 450 euro per dag vertraging”* (stuk 91 strafdossier).

In het bestreden vonnis werd deze herstellvordering gegrond verklaard in die zin dat ten aanzien van de beide beklaagden – bovendien “hoofdelijk” – het bevel werd gegeven tot het uitvoeren van aanpassingswerken, die door de eerste rechter als volgt werden omschreven:

“het aanpassen van de huidige inplanting van de loods naar de vergunde inplanting van de loods. Dit houdt in dat de delen van de constructie die werden opgericht buiten de contouren van de vergunde constructie dienen verwijderd/gesloopt te worden op het perceel te _____ kadastraal gekend als _____ binnen een termijn van 1 jaar na het in _____ kracht van gewijsde treden van dit vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 1000 (euro) per dag vertraging t.a.v. eerste beklagde en 500 euro per dag vertraging t.a.v. tweede beklagde”.

Het door de eerste rechter bevolen herstel heeft aldus louter betrekking op de loods, met name het zuidoostelijke gedeelte van de loods dat werd opgericht buiten het vergunde

inplantingsplan (zijnde de op het plan, opgenomen in de stukken 13 en 129 van onderkaft 1 van het strafdossier, met zwarte stippellijn aangeduide gedeelten van de (op dit plan in rode kleur gearceerde) loods). Tegen deze beslissing werd geen hoger beroep aangetekend door het college van burgemeester en schepenen als herstellvorderende overheid, terwijl het hoger beroep van het openbaar ministerie, blijkens de aangevoerde grieven, evenmin betrekking heeft op de beslissing omtrent de herstellvordering.

Volgens de eerste beklagde _____ is de aldus door de eerste rechter bevolen herstellvordering kennelijk onredelijk, en kan er met die vordering geen rekening worden gehouden.

Het in artikel 159 van de Grondwet bedoelde wettigheidstoezicht houdt in dat de rechter nagaat of een herstellvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen: een herstellvordering die gebaseerd zou zijn op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter zonder gevolg te laten. Voorts moet worden nagegaan of het voordeel van de gevorderde herstelmaatregel ter behoud van een goede ruimtelijke ordening op een redelijke wijze opweegt tegen de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder, alsook of het gevorderde herstel evenredig is aan de vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de door het bestuur zelf vergunde toestand.

De bewuste loods werd opgericht op het perceel van de eerste beklagde, gelegen aan de _____ te _____ in de onmiddellijke omgeving van de autosnelweg _____ Volgens het gewestplan _____ en Kanaalzone is het perceel gelegen in een regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter.

Het hof stelt vast dat de aantasting van de ruimtelijke ordening door het thans gebouwde zuidoostelijke gedeelte van de loods, blijkens de gegevens van het strafdossier, beperkt is in vergelijking met de vergunde toestand. De loutere omstandigheid dat de thans gebouwde loods aan de zuidoostelijke zijde tot op 2,54 meter van de perceelsgrens komt – ongeveer evenwijdig met de _____ – kan op zichzelf niet als een ernstige aantasting van de ruimtelijke ordening worden beschouwd, waarbij meer in het bijzonder niet blijkt dat het verschil tussen de huidige toestand en de vergunde toestand een verschil zou betekenen voor de naburige percelen, noch voor de functie als bufferzone.

Een en ander klemt te meer daar de stedenbouwkundige vergunning van 27 augustus 2010 zelf erin voorzag dat de loods op de zuidoostelijke hoek mocht worden gebouwd tot op 2 meter van de perceelsgrens, met alle gevolgen van dien voor de breedte van de reservatiestrook ter hoogte van de _____ op dit punt (zie het middelpunt van de rode cirkel, aangeduid op het plan dat wordt weergegeven op p. 9 van de namens de eerste beklagde op 22 maart 2018 ter griffie ingediende “eerste beroepsconclusie”). Het perceel blijkt overigens niet in een mogelijk of effectief overstromingsgevoelig gebied te liggen, en

de provinciale dienst Integraal Waterbeleid verleende dan ook een voorwaardelijk gunstig advies bij de regularisatieaanvraag (p. 2-3 onderaan van de beslissing tot weigering van de regularisatievergunning van 27 oktober 2016 van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen, stuk 11 van de door het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg neergelegde stukkenbundel).

In het licht hiervan dient het hof vast te stellen dat het kennelijk onredelijk zou zijn om de herstellvordering gegrond te verklaren, te meer en niet in het minst omdat de door de herstellvordering beoogde gedeelten van de loods – namelijk de buiten de vergunde plannen uitgevoerde volumes aan de zuidoostelijke zijde – niet zomaar kunnen worden afgebroken of weggenomen zonder de volledige loods, of toch minstens een veel groter gedeelte dan het niet-vergunde gedeelte ervan, af te breken. Het beperkte belang voor de goede ruimtelijke ordening dat zou worden nagestreefd door het bevelen van de herstelmaatregel zou redelijkerwijze dan ook niet opwegen tegen de disproportionele last die daaruit zou voortvloeien voor de beklagden, en in het bijzonder voor de eerste beklagde.

In het licht van deze beschouwingen is het hof dan ook van oordeel dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dienvolgens ongegrond moet worden verklaard.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, recht doende op tegenspraak,**

Gelet op de hoger aangehaalde bepalingen, met inbegrip van de in de enige telastlegging A vermelde artikelen, alsook op:

- artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- de artikelen 41*bis*, 50, 65 en 66 van het Strafwetboek,
- artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten,
- de artikelen 1, 3, 5, 6, 13 en 18*bis* van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- de artikelen 162, 190, 194, 211, 211*bis* en 212 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van 23 mei 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, ontvankelijk;

Stelt vast dat de eerste beklagde ingevolge het door de grievenformulieren in hoger beroep op dit punt niet bestreden vonnis van 23 mei 2017 definitief schuldig werd bevonden aan het misdrijf, voorwerp van de enige telastlegging A;

En ten gronde opnieuw beslissend binnen de perken van de aangetekende hoger beroepen en binnen de perken van de aangevoerde grieven **met eenparige stemmen:**

Op strafgebied

Veroordeelt de eerste beklagde uit hoofde van de door de eerste rechter bewezenverklaarde feiten samen, voorwerp van de enige telastlegging A, tot een **geldboete van 7.000,- EUR, te verhogen met 50 opdecimen en aldus gebracht op 42.000,- EUR;**

Spreekt de tweede beklagde vrij van de enige telastlegging A in zoverre die telastlegging betrekking heeft op het bouwen van een hoge keermuur ter hoogte van de zuidoostelijke gevel, het niet-uitvoeren van het noordoostelijke deel van de vergunde loods en het niet-aanleggen van een talud en van een voldoende brede reservatiestrook ter hoogte van de waterloop; stelt vast dat aan deze feiten geen afzonderlijke kosten zijn verbonden;

Verklaart de enige telastlegging A, in zoverre die telastlegging betrekking heeft op het oprichten, in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 27 augustus 2010, van de zuidoostelijke loods gedeeltelijk buiten de toegelaten bebouwde oppervlakte, bewezen in hoofde van de tweede beklagde ;

Gelast ten aanzien van de tweede beklagde en met diens instemming de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor een proeftijd van **drie jaar;**

Legt de eerste beklagde de verplichting op een bedrag van 25,- EUR, vermeerderd met 70 opdecimen en aldus gebracht op 200,- EUR te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Legt de eerste beklagde en de tweede beklagde elk de verplichting op een bedrag van 51,20 EUR te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde elk tot een bijdrage van 20,- EUR ten behoeve van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand;

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde hoofdelijk tot de kosten gevallen in eerste aanleg aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 323,29 EUR;

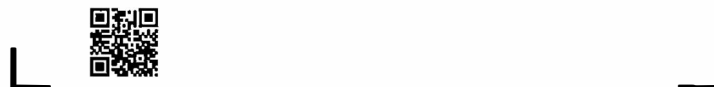
Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde hoofdelijk tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 214,74 EUR;

Stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door het in hoofde van de beide beklaagden bewezenverklaarde onderdeel van de enige telastlegging A dat hen gemeen is;

Wat het gevorderde herstel betreft

Wijst de herstellvordering van de eiser tot herstel af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: € 323,29

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 39,00
Afschriften akten HB:	€ 9,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 70,00
Dagv. bekl. :	€ 25,26
Dagv. bekl. :	€ 26,70
Dagv. eiser tot herstel:	€ 25,26

€ 195,22

+ 10 %: € 19,52

Totaal: € 214,74

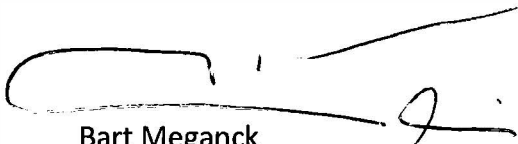
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **14 september 2018** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Pascale Clauw, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

